

Ето че дойде момент да си има своя къща. Своя собствена. Спечелена, не наследена, не подарена. И то не на кредит. Щеше да си я има от първия момент. Горски се чувстваше особено – някак си малко горд, но също си каза: „Дали пък това не е краят на младостта“. Да, не искаше да усяда. След всичко, което беше преживял, сега да седне да си стои в къщата, да си я обживява и да пие чай или коняк в абаносов фотьойл, му се виждаше малко не на място.

Затова поговори с едни приятели архитекти и си поръча къща, която да се променя. Дизайнът беше такъв, че стените да могат да се местят и помещенията вътре постоянно можеха да менят големината и формата си. Почти всички мебели, дори най тежките, бяха на колелца и можеха лесно да преминат от едно място на друго.

От десетките пъти, когато беше сменял квартира, Горски си спомняше едно нещо съвсем ясно: как по-обемните мебели, които веднъж се поставяха на мястото си на влизане и само веднъж след това се махаха – при напускането на къщата, оставяха зад себе си отпечатък – цветът на стените зад тях винаги беше по-различен. Горски помнеше множество, предимно правоъгълни форми, запечатани по филмовите ленти на разни квартири на всичките пет континента, където беше живял като агент на Организацията. Ти си тръгваш, а сенките в къщата остават.

Сега нямаше да е така. Сега нищо нямаше да се застоява. Щеше да живее в къщата на промените. Дано някой от приятелите му спечели награда с тоя проект, си помисли. После пък реши, че май е по-добре никой да не печели нищо. Не искаше да се събуди една сутрин и докато бута нещо нанякъде, да усети как отвън тълпи туристи, главно млади архитекти, го снимат с усмивки сред весело кудкудякащо обсъждане.

Но накрая си каза: „Защо пък не – нека идват. Ще направим и резидентска програма. Къщата никога няма да е празна. Когато не съм тук, винаги ще има гости, които ще са поканени нещо да творят. Ще има и малък театър и кино“.

Горски си спомни за хилядите къщи, които беше виждал из различни богаташки квартали във всякакви европейски и неевропейски градове, които вечер са с пусти и тъмни прозорци. Някои от тях остават непосетени от стопаните си с цели години. Това сега му се виждаше вулгарно – да имаш къщи, които не ползваш.

„Не. Крепости няма да строя“ – си каза и когато отиде за пореден път да уточнява дизайна с приятелите си, остави шапката и палтото си на закачалката, усмихна се и каза:

- Хайде още едни промени да внесем в проекта, м?